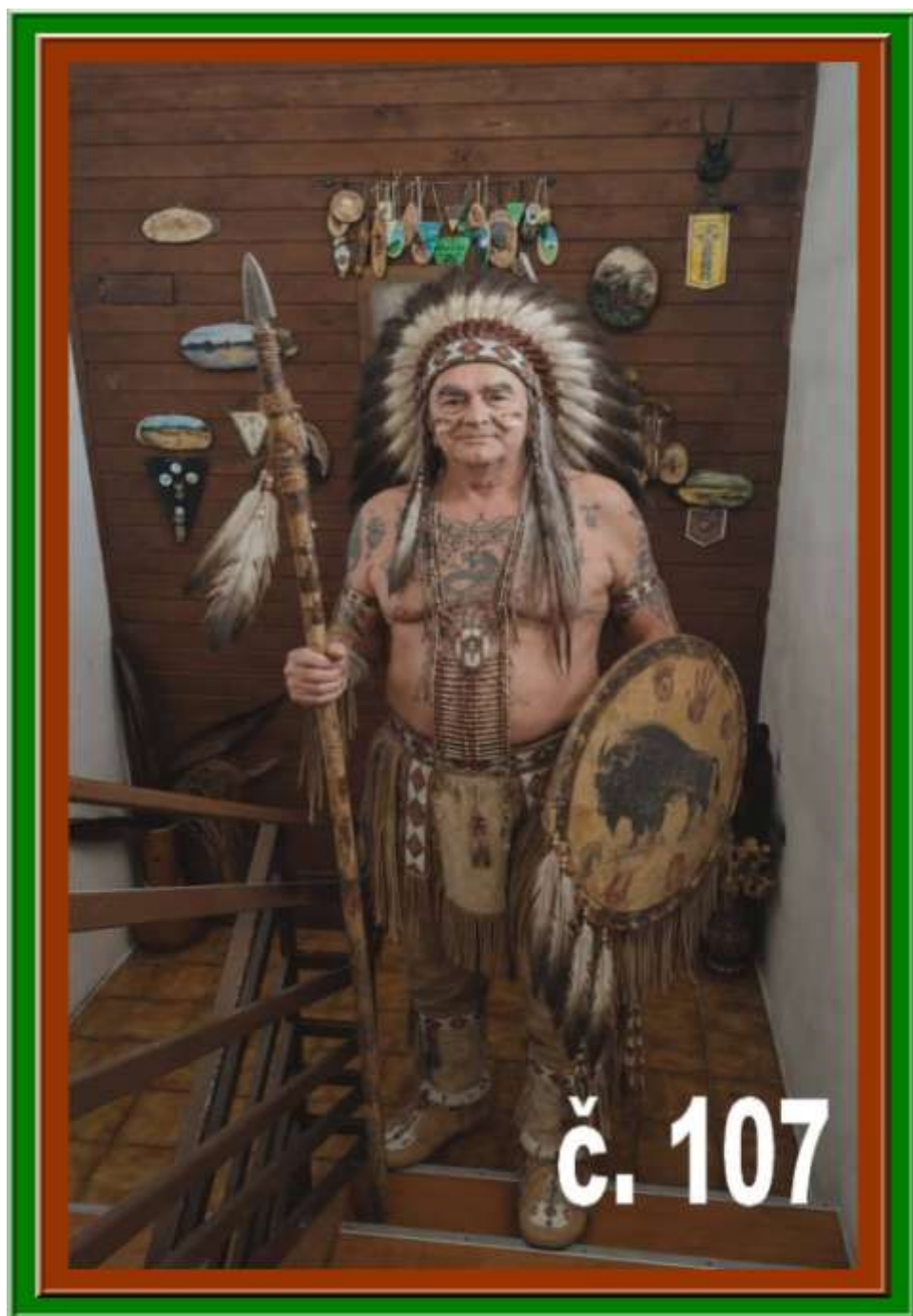


J I Ž A N



*JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ*



JIŽAN

Jožinův trampský občasník
Neprodejně Nepřeposílatelně
č.107 Září 2026

Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.

At' už chceme nebo ne, nejen pro lidičky postižené toulavým bacilem je tu konec letních dovolených, plážového povalování a dlouhých, letos třeba až tropických, sluncem prozářených dnů. Je to čas vzpomínek na všemožná dobrodružství (... v září vyvolávám snímky z prázdnin, v září nejsem sám kdo vzpomíná...) prožívaná v těch teplých dnech.

Září je spojováno s babím létem a pavučinkami na nichž létají pavoučci hledající úkryt před nadcházející zimou. Jeho poetická krása snad tak působí i proto, aby to loučení s létem nebylo tak drsné. Proto prchavost léta tak často způsobuje, že je jeho závěr tak hořkosladký.

Indiánský Měsíc lovu tak kombinuje teplo léta s chladem podzimu. Léto se prostě loučí a příroda si začíná oblékat podzimní maskáče. Rána už jsou o poznání chladnější a s každým dnem se začínají objevovat první známky nadcházejícího podzimu. Jistě si všimnete, že příroda prochází dramatickou proměnou. Listy stromů se převlékají do bohaté škály barev – od zlatožluté a hnědé až po ohnivě červenou. Tato vizuální podívaná, spolu s jedinečnou vůní podzimního vzduchu vonícího tlejícím listím, vytváří smyslový zážitek, který vyvolává silné emoce a vzpomínky a do našich životů se prostě pomalu začíná vkrádat jistá nostalgie.

Září je i měsícem začátku nového školního roku a obdobím sklizně. Teorie, že slovo září pochází od končícího léta, kdy slunce ještě září, je nepravdivá. Mnohem blíže pravdě bude to, že stejně jako u října pochází jeho název od říje. Délka dní se stále krátí, každým dnem už jsou slyšet první krůčky přicházejícího podzimu, až kolem třiadvacáté dne přijde rovnodennost (září – na léto jde stáří) a ten podzim je neodvolatelně zde....



MOUDROST STARÉHO KAMENE

V sychravý podzimní den jsem se z dlouhé chvíle vydal na náš starý flek. Zarostlá stezka, zchátralé sedačky a všude naváté listí nasvědčovaly tomu, že tato místa dávno nikdo nepoctil svou návštěvou. Založil jsem oheň a uvařil čaj. Při jeho popíjení jsem se zahleděl na velký kámen pod stožárem a ten se náhle rozhovořil.

Vzpomínal na první ohně, stavbu chajdy, historky dávných dob, na příhody veselé i smutné, které se tu udály.

„Nezdá se ti, že to jde s trampama nějak z kopce?“ zeptal jsem se ho. „Nějak jich ubývá, zvláště těch starších a ze střední generace je najednou nějak málo.“

„Takovej je život, to je vývoj...“ odpověděl mi kámen. „Většina trampů odešla, aby žila jako ostatní lidé. Nemůžou si přece stále nechat nadávat do otrhanců. Někoho přestalo bavit spaní na holý zemi, vláčet na hřbetě usárnu anebo po víkendu nastupovat propocenej a vyuzenej do přečpanýho vlaku. Postavili si chatu jezdí tam s rodinou – když už manželka nechce ven pod stan. Jezdí k moři, o kterým tolik snili anebo na západ, kam se dlouhý roky nemohlo cestovat. Ale ten kus života, co zanechali na vandrech, jim nikdo z duše nevymaže. Ten pocit být mezi kamarády a kašlat na čas, kterej neznamená peníze, nemít strach, že si pomačkáš oblek, na to se nezapomíná. Ale přijdou další, přinesou nový zvyky a všichni se pak sejdou před nebeskou bránou, kde hoří věčný táborák a kde toulavý stezky nemají konce.“

Oheň dohořel, čaj jsem dopil. Rozloučil jsem se s moudrým kamenem a tichým krokem, jakým se odchází z kostela, jsem opustil zřídlo svých vzpomínek...



Qualetekwa

POTLACHÁNÍ NA BULLSHITU



Rychlost doby a změn je natolik závažná, že je občas nezbytné alespoň na okamžik





bohemocentrické chápání ději trampingu, jeho autorit (!) a hodnocení světových



posedět při muzice a popřemýšlet na toto téma při muzice a samozřejmě protlachat



A samozřejmě, že jsme si neodpustili ani malé pocourání po okolních lomech.

zpomalit, zvolnit, POROZMÝŠLET... Možná pak lépe pochopíme naše



aktérů v dramatu minulého i tohoto století. A tak jsme se sjeli pohodově



z kraje léta na T.O. Bullshit v Přehořově...



Sheff



KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM aneb ŠPIONKY V SUKNÍCH III.

O vítězstvích v konfliktech vždy rozhodovaly přesné informace. I v občanské válce, která v letech 1861 – 65 zuřila na severoamerickém kontinentu, se do zpravodajských akcí (než byl v únoru 1863 založen Úřad pro vojenské informace – v podstatě první americká tajná služba) zapojovalo mnoho dobrovolníků z řad obyčejných lidí, kteří na obou stranách dělali co mohli.

Pomyslná bitva tajných agentů se rozhořela zejména mezi hlavními města Unie a Konfederace. Právě tam putovaly ty nejzásadnější informace. Velkou roli při jejich shromažďování hrály pochopitelně jižanské dámy, které svou odvahou a důvtipem pomáhaly spolurozhodovat o osudech tisíců vojáků a tím vlastně i celých bitev. Předávaly zprávy, pašovaly zbraně a do boje za věc Jihu nasadily i své půvaby. Ženy vlastně v té době sehrávaly jakousi roli krásk v nesnázích. Očekávalo se od nich něco zcela odlišného, než byla jejich jakákoliv účast ve válce. O to větší pak měly úspěch. Málokdo si to dokáže připustit, ale v následujících řádcích sami budete mít možnost seznámit se s některými z nich...



ANTONIA FORD

Narodila se do bohaté virginské rodiny roku 1838 a špionkou se stala ve svých 23 letech. Generálu J.E.B. Stuartovci předávala informace o počtech a síle jednotek okupující její město. Se svým vozem např. dokázala během noční bouřky mezi unionistickými jednotkami překonat vzdálenost 20 mil, aby generálovi odevzdala plány federálů před druhou bitvou u Manassasu (Bull Run). Start byl za získané informace tak vděčný, že ji jmenoval svým čestným pobočníkem a svěřil ji pod ochranu Johnu Singeltonovi Mosbymu, veliteli jeho přepadových jízdních oddílů. Sám však spolupráci s ní popíral, snad i proto, aby ji ochránil před soudy Unie, která na ni nasadila vlastní agentku, jež předstírala, že je stoupencem Konfederace a že by se chtěla k Antonii přidat. Ovšem ve chvíli, kdy se jí ve slabé chvíli pochlubila Stuartovým dopisem, to byl konec její vyzvědačské kariéry. Uvěznili ji pak ve známém Old Capitol Prison, kde se za ni začal přimlouvat jeden z jejích vězňů – major Joseph C. Willard – který i když musel odejít z armády si ji dokonce vzal za manželku. Antonie ovšem musela přísahat věrnost vlajce s hvězdami a pruhy. Měli spolu tři děti, ze kterých ale přežilo pouze jediné. Antonie zemřela ve věku 33 let a její manžel se pak už nikdy znovu neoženil.

NANCY HART

Ta nenarodila roku 1846 v Severní Karolíně, ale nedlouho na to se její rodina odstěhovala do Virginie. Nancy vyrůstala na farmě a tak uměla dobře jezdit na koni a střelila jako kterýkoliv chlap. Bydlela se svou sestrou a jejím manželem, kterého unionisté zastřelili během výslechu... a to byl jeden z hlavních důvodů proč se potom Nancy rozhodla pomáhat rebelům ze všech sil. Odešla z domova a přidala se k Moccasin Rangers vedených Perryem Conleyem. Pracovala pro ně jako vyzvědačka



a vzhledem k tomu, že dobře znala místní poměry i jako průvodkyně a průzkumnice. Federálům byla takovým trnem v oku, že na ni dokonce vypsalí odměnu za dopadení.

V r. 1862 se jim konečně podařilo ji zatknout a plukovník Starr ji uvěznil v Summersville v Západní Virginii. Nancy se však podařilo uprchnout. Jednou z verzí jejího útěku je, že oklamala jednoho ze strážných a pak jej zastřelila jeho vlastním revolverem. Při útěku ukradla plukovníkova koně a náhoda ji pak dovedla přímo 200 členné jednotce Konfederace, která obratem Summersville dobila a Starra zajala.

Po válce pak pokračovala ve svém životě a zmanžela si vzala jednoho z bývalých rangerů a měli spolu kupu dětí. Jediné dohady jsou pak o její smrti. Na náhrobku má napsáno, že zemřela v roce 1902, jiní svědkové tvrdí, že s ní hovořili ještě v roce 1911 a její vnučky říkají, že pohřeb měla kolem roku 1913...

LAURA RATCLIFFE



O přímých špiónských aktivitách Laury Ratcliffe toho mnoho nevíme. Jisté je, že její dům po nějakou dobu fungoval jako jeden z hlavních stanů Mosbyho rangerů. Sám Mosby se u ní několikrát skrýval a dokonce její dům použil i jako úkryt úpro několik tisíc ukořistěných severanských dolarů.

I Laura byla přítelkyní J.E.B. Stuarta, který jí dal několik dárek „jako ocenění jejího vlastenectví, obdivu její odvahy, věrnosti a pevné vůle.“

Navzdory tomu, že byla poměrně známá, nebyla nikdy obviněná a po válce pokračovala ve svém „nudném“ životě.



V NETOLICÍCH PODVANÁCTÉ



V polovině proběhl v Netolicích na prostranství před hotelem Rychta Memoriál Tonyho Hoříňka, trampského skladatele, muzikanta a tamějšího rodáka. Jeho osobu připomíná i pamětní deska umístěná na zdi hotelu.

Letošní ročník této akce trampské, folkové a country muziky byl v pořadí již dvanáctý a na pódiu se vystřídali

místní bratři Turkové, vltavotýnské Sýkorky a kapela Klídek rovněž z Týna nad Vltavou, Vodáci ze Lhenic a Hlučej pes s domicilem Jihočeský kraj. Dobré je, že z programu festivalové tradice nezmizela ani trampská písnička.

- hh -



KOVBOJSKÉ HRY – CHARA RANCH



Kovbojské hry se na ranči kamaráda Čárliho provozovaly v polovině července už po dvacáté. Placky jste si mohli vysoutěžit v klasických „disciplínách“



(jak říkával Rychlonožka z RŠ), čímž by myslel třeba ovládání tomahavku, hod koňským obutím... ale co je nejdůležitější a co kamarády vždy spolehlivě přitáhne je turnaj v kuličkách, což – jak sami uznáte – už v těchto časech málokde k vidění. No, schválně. Kdy jste si cvrnkli naposled? A tím nemyslím do trenek... a tady je na to



vždy skvěle připravené hřiště. A i když se tu nikde nevznáší z koltů dým, zase to nahradila přímo muzika a šaminky....



19. VÝROČÍ T.O. PEKLO



Karolko se svým vlkem na tričku, dorazili až ze Slovenska. Odpoledne probíhaly soutěže a Zilvar Gumou vyrazili do lomu u Nové Paky neb Zilvar je náruživý



Tak se ke mně zase dostalo zvadlo, které mne zlákal do Pekla na setkání kamarádů k 19. výročnímu ohni. Domluva byla krátká, počasí (vzhledem k tomu, že budeme v Krkonoších) ucházející, tak nebylo co řešit.



Posledních 100 metrů mi poradil kamarád Lud'ák, neb rychlá čtyřka byla stále na trati. Po vyvěšení osadní vlajky jsem se šel přivítat s kamarády... někteří, Zajac s Bosorkou a



sběratel kamenů a Guma mu dělá ochranku. Na osadě se zatím tvrdě bojovalo o vystavené placky. Poté bylo chvíli volno a



vše připravovalo na slavnostní zapálení ohně. Ten byl ve 20.00 zapálen a šerif dal volnou zábavu, při níž někteří vydrželi skoro do kuropení. Ráno v 5.30 přišla první voda shora a ldyž pak na chvíli přestalo tak honem balit. Bohužel během další půlhodiny začalo lejt a lilo dalších 160 km až v Děčíně přestalo a do Teplic jsme přijeli za tepla a sluníčka. A třeba sběratel šutrů taky ještě něčím překvapí...

Boránek

OHNĚ HOŘÍ... A BUDOU HOŘET

CO SE NEPOVEDLO TOTALITÁM, NEPOVEDE SE ANI AKTIVISTŮM !

V posledních letech spustilo několik osob, jejichž motivace je pro nás víceméně nejasná, kampaň proti trampingu. Ohání se zákonem o ochraně přírody a hovoří o černých stavbách (trampských kempech), nelegálních ohništích a podobně. Kampaň se postupně šíří z Roverek, kde začali aktivisté útočit na území další a vždycky tam, kde má tramping tradici po dlouhá desetiletí, někdy i celé století – Brdy, Sázava, Oslava...

Primárně útočí na kempy (a to i takové, kde jsou u ohniště položené dvě klády, víc nic), ale dokonce i na trampské chaty sto let staré a bez diskuze dávno legální. Ani ony se totiž aktivistům nelíbí. Hlavním problémem je pro ně samozřejmě rozdělávání ohňů, ale třeba i to, jakým způsobem probíhají trampské akce na prastarých osadách, jejichž



vlastníky jsou povětšinou už starší lidé. A to už o ochranu přírody primárně nejde, ale očividně jde o dohonestaci a až patologické pronásledování trampingu jako takového. Co jim vlastně tak vadí?

Jedním z představitelů této skupiny je i nechvalně známý novinář, jež se snaží tvrdit, že v posledních letech došlo k ekologické katastrofě, protože třeba právě v Roverkách byla už vystavěna stovka kempů, které ničí přírodu a v nichž každý víkend hoří desítky

nelegálních ohňů. To je ovšem nesmysl. Většina těchto kempů existuje už desítky let a je prokazatelné, že nejstarší začaly vznikat již na počátku let šedesátých. Počet ohňů je také značně nadsazen... ani v letní sezóně se v prostoru nepohybuje více než 10 – 15 skupinek, které tam přespí, ale často i bez ohně.

Pozoruhodné je i tvrzení, že katastrofa začala nedávno, kdy si trampové zvykli v lese rozdělávat ohně. Podle zmiňovaného novináře je a vždy bylo hlavní podstatou trampingu nepozorované bivakování bez ohně nebo s ekologickým vařičem. Vtipnou třešničkou na dortu jsou pak fotografie na jeho FB, kde ROZDĚLÁVÁ MOHUTNÝ OHĚN UPROSTŘED TRAVNATÉ LOUKY, BRODÍ POHRANIČNÍ ŘÍČKU V NEPŘÍSTUPNÉ PRVNÍ ZÓNĚ NP NEBO SÁM TÁBOŘÍ NA KEMPU POD PŘEVISEM, VČETNĚ OHNĚ A LÁHVE PIVA, kterou u jiných tolik kritizuje.

Jak to tedy s tím trampigem, kládami u ohniště a rozděláváním ohně je? K pochopení je třeba se vydat proti proudu času více než sto let zpátky. První trampové se totiž u nás začali objevovat už před první světovou



válkou. Spalo se pod stany a přístřešky a nikdo se nikoho neptal, jestli se to smí. Smělo se, nikdo to nezakazoval. Přirozeně se rozdělávaly i ohně. Bylo třeba uvařit a ohřát se. Ostatně, ani indiáni a bílí gentlemani nedělali v knihách a pozdějších filmech nic jiného a příroda to samozřejmě unesla. Ale stejně jako v knihách, trampové se k přírodě chovali s úctou a snažili se po sobě na příležitostních tábořištích nezanechat stopy, aby je „nedopadli Komančové“.

Po skončení první světové války se začaly trampské myšlenky rychle rozvíjet a toto hnutí nabylo na masovosti. Z mnoha příležitostných tábořišť se stala tábořiště stálá. Po dohodě s majiteli pozemků, kteří byli povětšinou rádi, že jim bude někdo čistit špatně přístupný les od kletí a dávat na něj pozor, vznikaly jako houby po dešti první osady. Začaly se budovat jednoduché malé chaty a tam už byla stálá samozřejmě i ohniště. Pod širákem spal málokdo, ale ani tam, ani v chatce, natož u stanu to samozřejmě bez ohně nešlo. Stále bylo potřeba vařit, stále bylo potřeba se ohřát. A navíc oheň byl a je pro trampy posvátný. Ne nadarmo se většina trampských slavností jmenuje „oheň“. Ten je totiž středobodem setkání lidí, kteří se nikdy ani neznají, ale sdílejí společné hodnoty a pocity. Samozřejmě, že rozvoj trampingu je spjat s rozvojem vodáctví, ke kterému samozřejmě rovněž patřil stan a oheň. Státní moc sice často nahlížela na trampy skrz prsty, ale nijak zvlášť pro nim nezasahovala (pomineme-li „slavnou“ Kubátovu



vyhlášku), protože vlastně nikomu nijak neškodili.

Pak přišla druhá světová válka a nacistická okupace. Ale ani okupační moc se nijak nesnažila trampy vymýtit, třebaže prostředky k tomu nepochybně měla a důvody také. Mnozí trampové se totiž zapojili do odbojových struktur, ale paradoxně díky tomu, že tramping byl vůči státu přirozeně zakonspirován tak nějak vždycky, pro okupanty nepředstavoval viditelný problém. Osady a kempy nikdo nelikvidovat, ohně nezakazoval....

A pak v r. 1948 přišla další totalita. Ze starých osad se postupně staly oficiálně osady chatové, ale i tam samozřejmě ohně hořely. Ale drtivá většina trampů prostě jen chtěla žít svobodně, bez toho, aby jim někdo říkal, co je správné a co ne. Proto nosili na hlavách stetsony a ne bud'onky a na sobě battledressy a ne rubášky. Do lesů se samozřejmě jezdilo dál a se stejnou samozřejmostí se zapalovaly táborové ohně. A ani jedno nevedlo k ekologické katastrofě.

V naší kotlině stanů pomalu ubývalo, začalo se zase jezdit pod širák, protože tam člověka Komančové jen tak nevystopují. Právě v této době vznikla většina současných kempů – a to nejen v Roverkách. Ohně hořely dál, třebaže jejich rozdělávání bylo v takových lokalitách zakázáno. Režim se ale k nějaké velké, plošné akci nikdy neodhodlal, nepočítáme-li krvavý potlach v roce 1963 nebo kampaň, kdy StB vyhazovala v 80. letech sruby na Brdech do vzduchu dynamitem. Ano, Veřejná bezpečnost občas trampy šikanovala na nádražích –trhala jim domovenky, zabavovala nože, uřezávala z uzd písmena US či občas někoho podusila na stanici. Docílila tím pouze toho, že někteří trampové začali v reakci na šikanu schválně jezdit v maskáčích americké armády, včetně nášivek US Army, což soudruhy dovádělo k nepřičetnosti. Státní propaganda sice válcovala lid a říkala mu cosi má myslet, ale trampové jezdili do lesů na své kempy, hleděli do táborových ohňů a mysleli si svoje...

Pak přišla „revoluce“ a zájem o tramping najednou opadl. Najednou toho bylo tolik co dělat, tolik možností a míst kam jet. Třeba do vysněného Colorada, takže kdo by jezdil na Brdy? Ale skalní vydrželi a i když stárli dělali stále totéž. Spali po kempech nebo převisech a zapalovali táborové ohně. A když se po letech začal tramping vracet, vzali do

lesa svoje děti a ukázali jim, co mají dělat, aby se tam vyspaly. Ukázali jim jak se rozdělává a udržuje oheň, který nezpůsobí požár. A také, jak po sobě uklidit.

Mnozí z těch, které dnes můžete v lese potkat, se už narodili do svobodné doby. Mládež si cestu do přírody zase našla. Oheň sdružuje. Oheň sblíží. Tak, jako kdysi, tak jako vždycky, po celých více než sto let trampské historie.

Trampové jsou na šikanu zvyklí Táborové ohně neuhasila ani nacistická, ani komunistická totalita. Neuhasí je tedy ani žádný aktivista...!!!

Pavel Kmoch

JAK SE SLAVÍ NA KATOVNĚ



Moravy sem jezdí už dlouhých 30 let. To už stojí za oslavu... a když se k ní přihodí i 40 kamaráda Štuldy(a připočítejte i Berušku),

Uprostřed hlubokých lesů České Kanady je starý lom s letitým sroubkem T.O. Kati. Tahle parta z pomezí Čech a



šesti desítkami účastníků nechyběly ani Černý ofce, Vydědění, Mufloni, Kaltibera a samozřejmě

60. míle Pajda dopřál i vpravdě letní počasí, prostě všechno vyšlo OK.

vyjde vám z toho akce, kterou si nesmíte nechat ujít. Stejný názor měli i pardi z Černého orla, Kanadského vlka, parta z Hameráku i z Chilcootu, mezi dobrými



80 LET MIMO ZÁKON



slavnostní oheň na počest 80. založení
trampské osady Mimo zákon.

1.8. 2026 vzplál Cikánském dolíku u
Žerotína (nedaleko Panenského Týnce)



VZPOMÍNKA NA KAMARÁDY Z PÍSKU

<https://www.youtube.com/watch?v=DvyEtZsBvCg>

PROČ BYL JEFFERSON DAVIS NA KONCI OBČANSKÉ VÁLKY POVÝŠENÝ NA BRIGÁDNÍHO GENERÁLA UNIE?



Současníci z toho byli zmateni, jako kdokoliv, kdo zná jméno prezidenta jižanské Konfederace dnes. Ve skutečnosti tu byl totiž ještě politikův jmenovec, rodák z Indiany Jefferson C. Davis, který během Shermanova tažení k moři velel celému sboru a dotáhl to na brigádního generála. Kromě válečných úspěchů na sebe upozornil hlavně zabitím svého nadřízeného Williama Nelsona



během hádky v září 1862 – nejspíš pro nedostatek kvalitních důstojníků to kupodivu nemělo vážné následky.

Takže až na vás někdy vyskočí Jefferson Davis v řadách severanské armády, nedejte se zmást.



FOLSOM PRISON BLUES

Že život za zdmi folsomské věznice nebyl žádný med, to je jistě všeobecně známo. A to se projevilo i v kriminálním filmu *Inside the Wall of Folsom Prison* (za zdmi folsomské věznice), který následně inspiroval Johnny Cashe, aby v r. 1953 – během své služby v západním Německu, konkrétně na základně v bavorském Landsbergu – napsal ikonickou píseň o vrahovi, který sedí ve věznici za jejímiž zdmi slyší jezdit vlak, který je pro něj symbolem nedosažitelné svobody.



Jako podklad pro svůj text si nicméně Cash vypůjčil melodii od Gorgona Jenkinse, i když mu později musel v mimosoudním vyrovnání zaplatit 75 000 dolarů. Píseň se ale rozletěla do mnoha zemí a dočkala se bezpočtu cover verzí, mezi nimiž najdete i tu českou od Michala Tučného s názvem *Blues folsomské věznice*. Český text k ní napsal Jan Vyčítal, který byl pověstný tím, že mu šlo přepisovat americké písně do češtiny, aniž by se přitom striktně držel předlohy a své texty klidně odlehčil a sem tam si klidně i zparodoval. Podobného počínu se tak dopustil právě u této písně, kterou zpracoval pro skupinu Greenhorns. Zatímco v originálním znění se nachází poněkud temné doznání ke zbytečné vraždě, v naší verzi zazní jen připomínka o maminčině varování: Nehraj si s tou pistolkou! Takových eufemismů si lze



přítom všimnout na více místech v textu, což byl možná i jeden z důvodů, že u nás píseň prakticky zlidověla a proč byla tak chytlavá, že ji trampové zpívali u svých ohňů a i když jsme si zpočátku řekli, že tento (dnes vpravdě táborový hit), má v původním znění mnohem ostřejší text...

107 LET T.O. ÚDOLÍ DĚSU



Starý totem, nový totem a vlajka Údolí děsu

dlouholetého šerifa Honzy Čuchny ve vrhu koulí. Bohužel jsem dorazil později a nemohl jej tudíž zdokumentovat.



V Údolí děsu se 25.7. slavilo 107 let od založení osady...

Po vystoupení z vlaku v Srbsku jsem zamířil do restaurace U nádraží, které se vždy říkalo U Hulanů, kde mě nad výčepem zaujal zatykač na Jesseho Jamese.



Mimochodem – T.O. Údolí děsu zde nově dostala prostor pro osadní propagaci. Na osadním fleku mezitím proběhl memoriál



Ohně zapalují teriové:
zleva Údolí oddachu, Bílé skály, Westend, Kamarádi Staré řeky

Lidí se sešlo poměrně dost, odhadem na půldruhé stovky, hodně bylo osadníků všeho



věku a také přijelo hodně kamarádů z dalších osad. K zapálení ohně šerify čtyř nejproslulejších osad nastoupila osadní kapela a po Vlajece spustila staré písně skladatelských velikánů z Údolí děsu. Také Tomáš Pergl zazpíval několik svých písní,



z aktivních autorů zde byli i bratři Císařové a Mirek Keller. Potom zahráli Kamarádi Staré řeky, bohužel už bez nedávno zemřelého Wimpyho. Po nich hráli Stopaři, šerif Bílých skal Jazzy, pak místní duo Dan s Vládičkem.

Kluci z Pozvolné smrti si také zahráli, ale měli na starosti osadní stánek s pivem a jinými pochutinami, takže se u ohně tolik nevyskytovali. Po odchodu části kamarádů na poslední vlak se ostatní více stáhli k ohni a pak se hrálo ještě skoro do třetí ranní. Krásný zážitek. A to už byl pomalu čas jít k Holanům na polívku...

TOMÁŠ

KDO CHCE S VLKY BÝTI...



V pestré mozaice trampských půvabů České Kanady najdete i kamínek ze Strmilovska. Kamínek nenápadný a pro mnohé možná neznámý a přitom je docela logické, že právě v krásné přírodě nedaleko Strmilova musela vzniknout a rozvinout se široko daleko nejvýznamnější trampská osada z Houšťat, jakými jsou Kanadští vlci. Osada funguje už přes čtyři desetiletí a i když k jejímu rozmachu došlo v osmdesátých letech minulého století, její existence samozřejmě stále trvá. Její prapůvod se ale váže k malému lomu nedaleko Terezína a rybníka Zvůle, kde měla také po nějakou dobu své působíště – i to už je samozřejmě před nějakým časem. Dnes na stejný flek jezdí osada Katovna (viz „Jak se slaví na Katovně“ v tomto čísle) a Kanadští vlci se přemístili na Houšťata k Hamerskému potoku, kde mezitím před dobrým půlstoletím mezitím vyrostla bouda osady Zlatá růže (založená na potlachu jihlavských osad Zlatý západ a Kachňáci) při jejímž budování pomáhal Hradečák kamarád Strejc



se strmilovskými kořeny a také Jarda Zachata, který se tu seznámil s místní strmilovskou



rodačkou a nakonec ve Strmilově zůstal. Aktivním členem jmenované osady byl i Pučmelák, který v r. 1987 pořádal na Houšťatech Neckárnu.

Možná si ještě někdo vzpomene i na Tátu (tak se říkalo Vlastíkovi

Vrtiškově z Palupína, který se sice koncem 80. let odstěhoval do Brna, ale rád se sem vracel). A samozřejmě nelze nezmínit i Samotáře Freda (Franta Mašek), který sice pocházel z Vlčic, ale ve Strmilově měl také hodně známých), patřil sem i Ovčák – Lád'a Doležal – který sice pocházel z osady Havran, ale byl až do své předčasné smrti skvělým organizátorem a trempem a mimo jiné i strmilovskou rybářskou osobností, Bedýnka, Divočák... Pak přišli ještě mnozí další (Bambík, Milánci, Bizon, Tom, Petra...) byla jich celá řada a všichni se společně na Houšťatech potkávali, byli kamarádi a to bylo to podstatné.

Kanadský vlk, pořádající před lety třeba i country bály a čarodějnice, po velké popularitě netouží. Dodnes je ale klasickou tramskou osadou s výročními potlachy, vandrováním a muzikou a nad osadní tramskou tradicí se můžete zamyslet i u pomníčku věnovaného vzpomínce na zemřelé kamarády...



OHEŇ – NEOHEŇ



*100. výroční oheň ÚDOLÍ HADRŮ
a 105. výroční oheň T.C. WESTEND
vzplál nevzplál druhou srpnovou sobotu*



*Důvod toho závažného rozhodnutí je
snadno pochopitelný – velké sucho
sužující celou republiku a z toho*

*vyplyvající nebezpečí vzniku požárů.
Každou chvíli slyšíme a čteme ohnivém
živlu řádícím v různých polesích. Ani*



*to ale nezabránilo dobrým dvou
stovkám trempíků sejít si připomenout
tato významná výročí. A navzdory
velkým tropickým vedrům jako vždy
hudba, zpěv a dobré protlachání včetně*



nezbytného občerstvení bylo parádní... jak ostatně vyplývá z fotoreportáže již nám poslal klatovský Sheff+++++



+++++



+++++



+++++



PRIMA KLUK

„Tak to jsem tomu dala,“ přemítala Tereza a bezmyšlenkovitě přikládala droboučké snítky jehličí do skomírajícího ohýnku. „Co mě to jen napadlo, odradit si jedinou kamarádku. Vždyť mi nakonec řekla jen pravdu. Byla to sice jen její pravda, ale myslela to jistě poctivě. Copak za to můžu, že mě nebaví vysedávat v zakouřených kavárnách a vyšilovat v hejnu unuděných kluků a holek na nějakých diskotékách nebo tanečních čajích? Možná to opravdu není normální, aby skoro sedmnáctiletá holka courala sama po lesích s kytarou a vyšisovaným báglem? A třeba mě k tomu skutečně nutí ten můj nešťastný vzhled. Ale za to přece nikdo nemůže, jak vypadá. I když by mě asi nebylo, kdybych se trochu namalovala nebo si nechala růst vlasy.“

Sáhla za sebe a zamyšleně uchopila staříčkou kytaru, která ještě s jejím tátou zvandrovala Sázavu, Vltavu, Malši, Šumavu, Novohradsky, Brdy a desítky jiných báječných míst, která teď objevovala Tereza sama. Roztržitě hrábla do strun a svým ochraptělým, na dívku nezvykle hlubokým hlasem si začala pobrukovat starou melodii o zaprášených cestách a štěstí tuláků.

V tom se za jejími zády ozvalo zapraskání a ze tmy se vyloupila postava s usárnou na zádech. Tereza odpověděla polohlasem na pozdrav a přihodila do ohničku pár větviček. Plameny vyšlehly do výšky a ozářily kluka s ryšavým plnovousem a střapatými vlasy téže barvy. V pravé ruce držel banjo v plátěném obalu. Bez rozpaků odložil usárnu a přisedl vedle ní k ohništi, vytáhl banjo a povídá tak, jako by se znali tisíc let: „Tak jakou si dáme?“

Tereza se nezmohla ani na slovo a měla pocit, že byla vtažena do něčeho, co jí naprosto není proti mysli. Když odehráli několik Tereziných oblíbených melodií, obrátil se kluk s měděnými vlasy k Tereze a povídá tím svým sametovým hlasem: „Abych nezapomněl, jmenuju se David. Víš, že jsi děsně prima kluk?“

Tereza sklopila hlavu s krátce ostříhanými vlasy a otočila se zády k ohni, aby si ten ryšavý kluk nevšiml dvou třpytivých kapek v koutku jejích očí – vždyť přece prima kluci nebrečí....

HANKA HOSNEDLOVÁ 1978



ŠEDIFKOVO KONCERTOVÁNÍ

Koncert, který se odehrál v druhé polovině června v Horažďovicích, byl mimořádný hned z několika důvodů. Jednak se konal v nevšedním prostředí tamější rehabilitační nemocnice díky vstřícnosti zdejších lékařů personálu a jednak zde v roli kytaristy a zpěváka vystupoval tamější pacient – sám Běda Šedifka se svým kapelním doprovodem a synem Míšou. Bylo to úžasné vystoupení a Běda v těch pár hodinách nesporně omládl o

několik let. A hlavně – byl šťastný! Vzhledem k omezeným prostorovým možnostem byla účast publika redukována na nejbližší kamarády a přátele.

Součástí vystoupení byl i křest velké klasické LP desky věnované právě Béd'ovi a jeho písničkám. Před časem si totiž povzdechl, že má řadu nahraných CD, ale ani jednu LP desku. Tak se kamarádi rozhodli splnit mu jeho velké přání, sehnali finance na tento náročný projekt a Béd'a se své vysněné desky dočkal.

Musím konstatovat, že deska, kterou vydal plzeňský AVIK, se opravdu povedla – jak obsahem a kvalitou nahrávky, tak grafickým zpracováním dvojitého obalu. Samozřejmě se na citlivě vybraných skladbách, kterých je celkem šestnáct, podílejí i další hudebníci a zpěváci, ale naprostá většina textů i melodií pochází právě z Béd'ovy hudební dílny.

Deska tak představuje nejen jeden naplněný sen, ale i skutečný poklad mezi hudebními nosiči z poslední doby.

Hanka Hosnedlová



VLČÍ BOUDA...



... u Lhotic je claim, kde kamarádi z osady Vlků samotářů z Třeště uspořádali potlach ke svému 55. výročí



DALŠÍ OHEŇ – NEOHEŇ

Další z vater, které nevzplály ač původně měly, byla ta naplánovaná k 60. výročí známe humpolecké T.O. Modrá želva nad řekou Želivkou. Navzdory tomu všemu se i tak sjelo hafo gratulantů,



+++++



+++++



jak vidno z Sheffových fotek...



+++++



PORTOVNÍ ŠEDESÁTKA

Letošní portovní ročník byl specifický především tím, že Porta – tato dáma v nejlepších letech přivítala neuvěřitelnou šedesátku. Však se také její pořadatelé opravdu snažili, aby tohle výročí přivítali v co nejlepších barvách. A musím říct, že se jim to povedlo – jak výběrem účinkujících, tak vším ostatním servisem.

Poslední červnový víkend, zasvěcený finále Porty v Řevnicích byl mimořádně horký, snad nejvíc z celého léta... Očekávala jsem tedy, že návštěvnost bude vypadat podle toho a bude malá. Opak byl pravdou. Řevnický amfiteátr byl naplněný do posledního místa a lidé byli nadšení. Denní program se dal docela přežít – svůj podíl na tom měly stromy, pod jejichž korunami našli posluchači stín, organizátoři zařídili i příjemné mlžení v areálu, k dispozici byla i pitná voda...

Promyšlená byla také sestava hvězdného programu, v němž byly zahrnuty osobnosti a kapely, které tímto portovním hudebním mlýnem prošly v minulosti i v letech nedávných. V sobotu to byl například Vojta Luďák Tomáško, Přelet M.S., Pavlína Jíšová, Monogram, Zelenáči, věrný Sláva Janoušek, Věra Martinová a Malina Brothers, Spirituál kvartet se Zdenou a Jiřím Tichotovými, Příbuzní, Madalen a Petr Bende, Samson Lenk, Nezmaři, Robert Křesťan s Trapery i Druhou trávou, Epydemye, Marien, Alishi, Cop, Milan Horký a řada dalších. Příjemným překvapením byl mimo jiné i Karel Plíhal. Nejedna z dnešních stálic na hudebním nebi vděčí za svůj start právě portovnímu pódiu. Báječným doplňkem byla i velkoplošná obrazovka v čele, na níž byly promítány zdravice a hudební pozdravy těch, kteří se nejednou objevili v portovním programu, ale nemohli se tentokrát dostavit osobně anebo již nejsou mezi námi...



Každoročně přibývá různých ocenění pro účastníky Porty, vyhlašovaných v nedělním dopoledni, ale už tradičně se na pódiu Pohár Obce spisovatelů, určený pro autora nejlepšího písničkového textu, jímž se tentokrát stal jihočeský Marek Máca Cihlár ze skupiny Cihelna s písničkou Převozník oblaků. A potěšitelný je i fakt, že Porta oslovuje nejen starší publikum, ale i stále mladší účastníky a posluchače.

Očekávala jsem prezentaci a křest knihy o Portě, kterou loni sliboval Zdenek Schwager, ale bohužel mašinérie kolem vydání publikace odsunula její zrod až na další rok. Ale už teď se na ni moc těším. Stejně jako na další ročník Porty...

Hanka Hosnedlová



NÁVRAT HIPPIES

Již tradičně se v Krasnici u Přelouče setkávají na pozvání Evy M., majitelky zdejší nemovitosti a především aktuální oslavenkyně, desítky trampských kamarádů a muzikantů. Vždy pečlivě připravený program, třebaže se jeho harmonogram zrovna příliš nedodržuje, dokáže pobavit a zajistit zábavu i náladu po celý víkend. Tentokrát se setkání konalo ve stylu hippie a musím dodat, že ty paruky, třásně, veselé barvy, květiny a cingrlátka všem velice slušely. Jako by omládlí nejen tím přenosem do doby o šedesát let dříve.

Ačkoliv jsem přijela až v sobotu, i tak jsem si muzikantského nářezu užila ještě měrou vrchovatou, což jsem kvitovala s potěšením. Ráda jsem si po delším čase poslechla třeba pardubickou Stopu, vitální Bouřku, živelnou Ivetu Tornádo, která našla nového muzikantského partáka v Drobkovi Michalovi a jeho uskupení Co zbylo, s trpělivým doprovodem Čombeho basy, ale i řadu dalších.

Navíc jsem měla tu šanci setkat se zde s mojí dlouholetou kamarádkou Peldou z Klokánie, jejím bráchou Petrem ze San Diega a několika dalšími zámořskými návštěvníky, což bylo příjemným zpestřením programu, ve kterém nechyběla skvěle zahraná pohádka, oficiální prezentace hostů, tombola se spoustou legrace a pohotového Čombeho konferování.

V průběhu času se měnila sestava přítomných, neustále se servírovaly skvělé pokrmy, buchty, chlebíčky, jednohubky – takže si užil i žaludek a samosebou nechyběly ani plné püllitry a skleničky.

Tak zase za rok- snad...

Hanka



OHLÉDNUTÍ ZA JOLENE



25.8. 2026 zemřela v Nashvillu ve věku 80 let, po delším boji s rakovinou americká zpěvačka, autorka písní, charismatická herečka a filantropka, která za 6 desítek let své kariéry natočila na 50 studiových alb, prodala přes 100 miliónů nosičů a složila na 3 000 písní a držitelka deseti cen Grammy, přičemž na dalších 50 byla nominována – včetně té za celoživotní dílo, první dáma americké country

DOLLY REBECA PARTON

Zpěvačka s úžasnou blondátou hřívou, neméně fascinujícím „hrudníkem“ a skvělým sopránovým hlasem se narodila v lednu 1946 v Sevierville ve státě Tennessee do chudé farmářské rodiny jako čtvrtá z 12 sourozenců. Měla irské a indiánské předky a skromné dětství prožívala v jednopokojové dřevěné chatě bez vody.



Už jako dítě vystupovala v rozhlasových pořadech a svou první píseň Little Tiny Tasseltop (o své panence) složila už v šesti letech, ve třinácti už nahrávala první singly. Důležitým zlomem v její kariéře se pak koncem 50.

let stalo hostování v pořadu Johnnyho Cashe. V r. 1967 přijala nabídku country zpěváka Portera Wagnera a šest let pak vystupovala v jeho televizní show... a teprve poté odstartovala vlastní sólovou dráhu. Snad nejznámější jsou její písně I Will Always Love You, též známou v provedení Whitney Houston ve filmu Osobní strážce, songy Coat of Many Colours, My Tennessee Mountain Home a především pak snad nejznámější Jolene. Pětadvacet jejích písní se umístilo v čele žebříčku Billboard Country. V květnu 2022 byla uvedena do rockenrolové síně slávy – Country Music Hall of Fame s tím, že rozšířila okruh posluchačů country. Zahrála si i ve filmových komediích a dokonce získala Oscara za celoživotní dílo.



<https://www.youtube.com/watch?v=L0eeSoU35wM>

V průběhu let uváděla vlastní televizní estrádu a v domovském státě Tennessee vytvořila vlastní zábavní park Dollywood. S humorem přijala i skutečnost, že po ní vědci pojmenovali první naklonovanou ovci.

Její velkou životní kapitolou byla i filantropie. Prostřednictvím projektu Imagination Library, který založila v roce 1995, podporovala dětskou gramotnost a zajišťovala knihy dětem. Projekt se postupně rozšířil i mimo USA a distribuoval více než 150 miliónů knih. V roce 2020 dokonce přispěla miliónem dolarů na vývoj vakcíny proti Covidu. Nikdy nikdo nebyl jako ona a nikdy nebude. Svět bez této jižanské dámy nám připadá nemožný, neskutečný a nespravedlivý.

Sice se jí nesplnilo její přání zemřít na pódiu při přednesu některé ze svých skladeb, ale její písně, které nazpívala i spousta dalších interpretů, zůstanou jejím skvělým odkazem. Nikdo nebude žít věčně, ale ona ve světě country dokázala mnoho. Noční nebe získalo další hvězdu. Bude si s Tinou Turner, Kenny Rogersem a třeba i s Michalem Tučným nahoře v tom nebeském Nashvillu dobře notovat.

Na její památku pak byly v USA na celý týden spuštěny vlajky na půl žerdi...

Poskládáno z kondolenčních článků



Smrt je bohužel cesta na kterou se jednou vydá každý z nás. A na tu nejdelší stezku se 12.8. 2026 za Pajdou vydala kamarádka

JITKA ŠULISTOVÁ

Bylo nám ctí ji znát a velmi litujeme jejího odchodu. Děkujeme za krásné chvíle s ní strávené a i když už není, její obraz v našich srdcích a vzpomínkách zůstává.



BIZONI NEZKLAMALI



Černý bizon. Jako vždy se diskutovalo a vařily vonící pochutiny pod převisem, který tentokrát oddělovalo od strmé příchozí



Oheň tentokrát nezapalovali jen samí muži, ale i jedna žena. Třeba by to jednou mohly být samo ženy, tak uvidíme. Všichni



výdrž. Také svatý Petr se vyznamenal a k tomuto večeru naordinoval teplé počasí bez deště což s povděkem kvitovali zejména ti co spali pod širákem pod pětihvězdičkovým nebem...

Letos již po jednašedesáté zahořel výroční oheň na kempu na říčce Smutné u Bechyně, náležejícímu tábořské osadě



stezky namísto potoka jen suché koryto. Samotná akce se odehrávala na louce ohraničené skálou a říčkou.



muzikanti pak znamenitě střídali žánry i autory a nutno dodat, že měli parádní



